

Bára krotí rodinu

MILENA DURKOVÁ

FRAGMENT

Bára krotí rodinu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Milena Durková

Bára krotí rodinu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Bára
króti
rodinu

*Bára
krotí
rodinu*

MILENA DURKOVÁ

FRAGMENT

První

Špatná zpráva

Bára seděla doma na houpačce a odstrkovala se špičkou tenisky. Pršelo a sedět na zahradě asi nebylo moc chytré, jenže Báře Beránkové bylo úplně fuk, že brzy bude mokrá jako myš. Měla naprosto zkaženou náladu.

Mamka jí oznámila, že letos o prázdninách se nepojede na dovolenou. Ani na mrňavou, vůbec nikam. Řekla to jakoby nic a poslala Báru na zahradu pro kopr do omáčky.

Bára s takovým oznámením nepočítala a dočista ji ohromilo. A samozřejmě pro žádný kopr nešla a chtěla vědět, co se stalo.

Mamka se do vysvětlování nehrnula, protože zrovna něco hledala. Marně. Bára věděla, že právě teď by nebylo rozumné na ni vyjet, jak si to s taťkou představují, nechat ji celé prázdniny tvrdnout doma s bráškou Standou, nejhorším uličníkem ve škole i v celé ulici. Mamka prohrabávala jednu hromadu papírů za druhou a hledala svoje návrhy k ilustracím. Měly být brzy odevzdané do redakce, jenže se zdálo, že zmizely, a mamka si pro sebe rozčileně brblala.

Bářina mamka kreslila ilustrace do dětských knížek. Občas měla i výstavu, v nějaké kavárně nebo v dětském oddělení knihovny. Bára mamčiny obrázky zbožňovala. A obdivovala, protože už věděla, že kreslení a malování není jen zábava. Ale vůbec jí nešlo na rozum, jak

může být mamka takový lajdák. Jindy by jí Bára okamžitě pomohla založené návrhy hledat a určitě by je našla v nějakých deskách nebo zastrčené v knize. Ale dneska ne.

Šla na zahradu a mamce vůbec nepomohla.

Druhá

Hrozná zpráva

Bára přišla naschvál k večeri zmoklá, takže jí z vlasů kapalo nejprve na šunkové rolky a pak do koprovky. Jindy nebylo trucování její styl, mamka ani taťka ho totiž nebrali moc vážně. To byla jedna nevýhoda, když měl člověk rodiče s takzvaným smyslem pro humor: dělali si legraci i tehdy, kdy to naprosto nebylo vhodné.

Tohle ale byla neslýchaná věc, žádný vtípek... Navíc, proč to mamka oznamuje až po vysvědčení? Nejdřív ticho po pěšině, a potom takováhle pecka.

Mamka konečně objasnila, proč se nikam nejede.

Blíží se čtvrtletní splátka na auto.

Na podzim budou muset nechat spravit střechu, aby neměli na půdě rampouchy až k podlaze jako vloni. Hezky to vypadalo, ale domu to neprosnělo, což je dodnes vidět na stropě v Bářině koupelně.

Za třetí...

Bára vrtěla hlavou, až jí z vlasů odletovaly kapky a kropily ostatní členy rodiny. Ona přece nemá na mysli žádnou luxusní dovolenou! Žádné přímořské středisko na Krétě nebo Paříž a Disneyland! Úplně by jí stačilo, kdyby jeli na pár dní pod stan. Nebo na vodu. Anebo obojí. Lodě si můžou někde půjčit. Spousta lidí má krásné lodě a vybavení, které používá jen týden v roce.

Mamka kroutila hlavou stejně jako Bára, i když jenom na sucho. Konečně řekla, že bohužel, ale ona musí být doma v každém případě, protože bude přes léto dávat soukromé hodiny kreslení a malování. Už má dva žáky a pět žákyň a doufá, že se přihlásí další zájemci.

Bára věděla, že jde-li o vydělávání peněz, nemá cenu se s rodiči dohadovat. Proto zmlkla a jen se tvářila našťvaně. A mamka do pauzy honem oznámila, že to dobré překvapení teprve přijde.

Potom zjevně čekala, až Bára spolkne, co má v puse, aby se samým štěstím nezakuckala.

„Teta Sylva se strejdou Aldou letí na dovolenou do Jižní Ameriky,“ oznámila mamka tak nadšeně, jako se by tam chystala s nimi. „Do Brazílie, do Paraguye a do Argentiny. Budou tam sedm týdnů, až skoro do konce prázdnin. Marcela s Ivoškem s nimi nepojedou. Budou totiž u nás!“

Mamka se na Báru zadívala a Báře bylo velice jasné, co od ní chce slyšet. A také že to chce slyšet hned.

Že má velkou radost z návštěvy a už se ani trochu nezlobí. Hurá, sláva, tralala!

Bára položila příbor. Smetla si z klína ubrousek a odstrčila židli. A koukla se na mamku přesně tak, jak si v té chvíli mamka zasloužila.

Třetí

Definice obludy

Bára uháněla po schodech nahoru do svého pokoje a bylo jí do breku. Jako by nestačilo, že bude celé prázdniny sedět doma jako pecka a v září na ni budou spolužáci koukat jako na mimoně z Marsu! Ještě navíc u nich bude sestřenice, s kterou si ani nerozumí! Vždyť jestli spolu za poslední rok promluvíly dvě věty, je to všechno!

Bára už si ani nepamatovala, kdy to s Marcelou začalo. Asi už když byly ještě mimina. Tedy skoro mimina, protože Marcela byla o sedm měsíců starší a chodila teď o třídu výš. Bára si dovedla představit, jak už jako nemluvnata sedí s Marcelou proti sobě na pískovišti a nechtějí tam spolu být. Tak to mezi nimi bylo dodneška. Ani na sebe nemusely být nevráživé, prostě šly jedna druhé z cesty. Příkladů rozdílností by se našlo víc, než na kolik se Báře chtělo vzpomínat. Bilion, trilion, zilion.

Kdyby Bára chtěla být spravedlivá (a proč by se namáhala, vždyť co je to za nápad, nacpat se k nim na celé prázdniny), kdyby náhodou chtěla, musela by uznat, že sestřenice Marcela žije v tak zvláštní rodině, že si to ona ani moc neumí představit. Mamka a teta Sylva byly sice sestry, ale kdo by to nevěděl, asi by to nepoznal.

Teta Sylva byla blond, i když ve skutečnosti byla černovláška jako mamka, a musela si odbarvovat i obočí a řasy malovat šedou řasenkou. Celý rok byla opálená, jako by se právě vrátila od moře nebo alespoň ze

solárka. Solárium měla doma, takže se mohla opalovat třeba každý den, což teta Sylva využívala. Bářina maminka naproti tomu tvrdila, že sluníčko škodí pleti, a dávala přednost tomu být i v létě bílá jako sýr. Tak tomu aspoň říkala teta Sylva a Bářině mamince přezdívala Hermelína.

Další rozdíl mezi Bářinou maminkou a tetou Sylvou spočíval v tom, že mamka si vzala Bářina tatínka a ten byl učitel češtiny a dějepisu a všichni dohromady i s bráškou Standou byli obyčejná rodina.

Teta Sylva si vzala strejdu Aldu a ten vlastnil dva hotely ve Švýcarsku a jeden na Mallorce, čtyři penziony v Čechách a čtvrtku televizní stanice. Spolu s Marcelou a s Ivošem byli samozřejmě také normální rodina, ale ještě navíc měli dům velký jako Bářina základka, s lesem a s rybníkem. Za lesem stál letištní hangár, protože strejda Alda sbíral stará auta. Teta Sylva měla doma hospodyni, která u nich přespávala, a teta nechodila nikam do práce. Říkala, že by sice pracovala moc ráda, jenže má tak bohatý společenský život, že by to prostě nestíhala. Navíc každou chvíli jezdí na nákupy do zahraničí a na to by z žádné pořádné práce nedostávala dovolenou.

Teta Sylva byla o rok starší než Bářina mamka, a tudíž věděla všechno líp. Vždycky když k nim přišla, něco nového mamce poradila. Jednou jí dokonce sama od sebe objednala do obýváku nové závěsy, protože jí ty staré dráždily, jelikož byly vyrudlé od sluníčka a při zatahování zadržávaly. Bára věděla, že teta Sylva mamce občas leze na nervy. Také věděla, že mamka říká, že teta Sylva za to, jak se chová, vlastně ani nemůže, protože z tolika peněz by asi zmagoril každý.

Bára dostávala od tety Sylvy dárky, jaké nikdo jiný z její třídy od svých tet nedostával. Značkové džíny a boty, lístky na nejdražší koncerty a k loňským Vánocům nový notebook, iPad i Smartphone v jednom balíčku. Bára věděla, že její tetu Sylvu by každý bral všemi deseti. Ale lehké to s ní nebylo, protože teta byla tak trochu nechápavá. Nedocházelo jí, že každý nechce být jako ona, nebo prostě nemůže. Například nedávno Bára vyslechla na zahradě rozhovor mezi ní a mamkou. Teta Sylva mamce říkala, že by si měla nechat odsát ten ošklivý tuk, co má na stehnech, protože to vypadá neatraktivně, a také by měla pomýšlet na plastickou operaci nosu, protože na něm má hrbol. Vzhledem k tomu, že měla na nose úplně stejný hrbolek jako její mamka, Bára brala poznámku osobně a byla na tetu Sylvu tak naštvaná, že ten večer odmítla pozvání do letního kina. Také se jí nelíbilo, že její teta mamce říká, že je tlustá. Bářina mamka totiž vůbec tlustá nebyla. Prostě jen nebyla tak

hubená jako teta Sylva. Jenže teta Sylva jedla jen to, co jí předeepsal dietolog, a mamka na co měla chuť.

Její tatka se v pohodě bavil se strejdou Aldou, ale s tetou Sylvou mluvil, jen když se tomu nešlo vyhnout. A dělal o ní legrační poznámky. Jednou jí s Bárou dali pod stromeček generálské prýmky v průsvitné krabičce. Takové ty honosné, s dlouhými štrápci, opravdu pěkné. Jenže tetě to asi ani nedošlo.

Od tety Sylvy se odvozovala sestřenice Marcela. Teta Sylva o ní mluvila jako o géniovi, ale ona sama si naštěstí nemyslela, že je nejkrásnější a nejchytřejší na světě. To musela Bára uznat. Důvod, že si nerozuměly, spočíval v jiných věcech. Marcela byla například velká introvertka. Alespoň vůči Báře byla hodně uzavřená. Nikdy jí neřekla, proč jí něco vadí, prostě ohrnula nos a dál byla ta závadná věc vzduch. A všechno si dělala po svém. Zřejmě jí ani nenapadlo, že by se mohla ohlížet na někoho jiného. Bára si občas říkala, že takové sobectví by si neuměla vymyslet, ani kdyby chtěla.

Naposledy se to projevilo, když se teta rozhodla, že u nich doma uspořádá klavírní recitál pro všechna děvčata, která chodí ke stejné vyučující jako Marcela. Bára si myslela, že teta chce zjistit, jestli někdo nehraje líp, ale nechala si to samozřejmě pro sebe. Zrovna však dostala od tety k Valentýnu hromadu kosmetiky, tak se nehodilo, aby se vmluvila.

U tety a strejdy stál klavír v oranžérii. Oranžérie byla velký prosklený přístavek u domu. Bára si vždycky myslela, že by to byla prima malá tělocvična, ale teta tam nechala postavit klavír a přes léto květináče s palmami a oleandry. Také tam původně byla voliéra, ale jen krátce, protože ptačí vrískání lezlo všem na nervy. Topení tam samozřejmě také bylo, jenže solární a občas se tam udělala pěkná zima, obzvlášť koncem února. Když Bára přišla, seděla tam řada holek v sukních a blůžkách a drkotala zuby jako o závod. Báře bylo známo, že v oranžérii bude jako v ledničce, a proto přišla v džínách a v roláku. Jak tam tak seděla s těmi zimomřivkami a čekala, až přijde na řadu, nemohla tomu ani uvěřit. Marcela se vůbec neukázala, až do konce, do poslední holky, která si při hraní div nedýchala na ruce. Nakonec pro ni teta došla.

Marcela se přišourala v tlustých papučích, na půl pusy pozdravila, vystrčila ruce z kožešinového ponča, něco zahrála a hned zase zmizela do tepla. Nejhorší na tom všem bylo, že teta Sylva jí za to chování nevydala. Naopak, když ostatní holky odešly domů, teta Báře sdělila, že

Marcelka měla náročný týden. A ještě dodala, že Bára se mohla obléct slušněji než do starých džín a vytahaného svetru jak pro hadroše.

Jasně, zato Marcela přišla ve večerní róbě!

Ne, takovou bytost prostě nešlo v pohodě snášet. Z představy, že se k nim Marcela nastěhuje na celých sedm týdnů, bylo Báře všelijak.

Dobře totiž věděla, že Marcela dovede pokazit, nač si vzpomene, a stačí jí k tomu jedno jediné slovo: STANDARD.

Podle jejího názoru muselo mít STANDARD absolutně všechno. Každá pitomost, i sponka na papír.

Když si Bára na to drsné slovo otevřela slovník, stálo tam: standard: ustálená, normální míra, stupeň jako základ hodnocení něčeho.

To určitě! Standard je prostě to, co se Marcele zamlouvá, a vůbec nic normálního.

Například Bářin pokoj, to Bára věděla, standard neměl. V jejích očích to byl chytře zabydlený pokoj, poskládaný z nábytku, který už se v domě jinač nevešel, a pyšníci se pár zajímavými kousky, například psacím stolem, který patřival jejímu dědovi, ale vypadávaly mu zásuvky. Byl to pokojík plný jejích výtvarných kreací a také sbírek, ze kterých jednou budou zajímavé výtvořy. Samozřejmě někomu může připadat ubohé, že sbírá šišky a divné klacky z lesa a suší kytky. Ale tomu někomu to může být šumák, protože to není její pokoj.

Jenže Marcelin slavný STANDARD byl nakažlivý jako rýma. Kdykoliv totiž Marcela obrátila oči v sloup nad tím, jaká je tu na pár čtverečních metrech hromada věcí, Bára věděla, že i když Marcela brzy zmizí domů do svých sedmdesáti čtverečních metrů, které voní drahou kosmetikou, bude ji to ještě chvíli štvať, protože jí nebude tak dobře jako jindy. Nebude mít tajemný a útulný pokojík se spoustou zajímavého materiálu, který jen čeká, až bude mít čas. Bude to nepořádný pokoj holky, která má malé kapesné a hromadí nepotřebnosti. Ach jo!

No a teď tady měla Marcela bydlet. Mamka jí to přišla oznámit jako by nic. Jen přes zavřené dveře.

Čtvrtá

Mýši jsou v pohodě

Bára mlčela, jako by nebylo nic řečeno nebo jako by neslyšela. A samozřejmě si kreslila a četla a nenamáhala se uklízet nebo něco rovnat, to tak! Jenže mamka jí to druhý den připomněla, zrovna když chtěla jet na kole ke kámošce Kláře. Mamka řekla, že je to vyloučeno, protože je nejvyšší čas připravit se na návštěvu. Musí pro Marcelu vyklidit pár zásuvek, aby si tam mohla dát věci.

Bára tu nespravedlivost prostě nechápala. Nestačí, že jí teta Sylva s Marcelou ztrpčují život svými standardy, ještě má s Marcelou existovat na pár čtverečních metrech? Něco mamce odsekla, ale ta neměla čas se ani zlobit. Zazvonil totiž zrovna zvonek. Když se Bára koukla z okna, stála u vrat strejdova mercedeska a z ní se soukali Ivoš a Marcela.

Marcela se okamžitě rozhlédla a udělala otrávený obličej. Ivoš se rozběhl za Hurikánem, což byl jejich pes, kříženec dobrmana a labradora, a lítal za ním po zahradě. Marcela s Ivošem psa neměli, protože teta Sylva nesnášela zvířecí chlupy a nevěřila, že ne všichni psi pelichají po hrstech. Takže Hurikán byl asi to jediné, co Marcela s Ivošem doma neměli.

Teta Sylva měla nové vlasy. Měly stejnou barvu jako ty její staré blondáté, ale sahaly jí teď až do půlky zad. Za pouhé dva týdny jí nemohly takhle narůst, tak si je asi nechala nastavit. Teta se usmívala

a mávala na Báru do okna. Strejda Alda měl na pleši zelenou kšiltovku a vytahoval z kufru Marcelina a Ivošova zavazadla.

„Hele,“ ukázala Bára. „Těch tašek, jak na severní pól. Oni se sem snad stěhujou naporád.“

„Jdu je přivítat,“ odpověděla mamka. „A ty sebou mrskni s tím stěhováním!“

Báře nezbývalo než popadnout do náruče peřiny a honem je přesunout ke Standovi do pokojíku a potom udělat totéž s oblečením a nejnutnějšími kreslicími potřebami.

Když Bára klopytala s peřinami po chodbě, všimla si pootevřených dveří na půdu. Mamka je nechávala otevřené, aby tam sousedovic kočka mohla na myši, co lezly dovnitř po stěně domu po psím víně. Báru najednou napadlo, že se myši vlastně nebojí. Kdekdo si je oškliví, ale jí jsou celkem fuk. Tak Bára neodbočila do Standova pokojíku, nýbrž si nohou odstrčila nedovřené dveře na půdu a vyšla s náručí peřin po schodech.

Nebylo je samozřejmě ani kam položit. Bára nakonec usoudila, že nejméně se zašpiní na hromadě starých novin, a opatrně je tam složila. A rozhlédla se.

Na půdě bylo zaprášeno, no hrůza... Na podlaze byly roztroušené myši bobky a z trámů visely šedivé pavučiny. V rohu stál kbelík, protože střechou občas zatékalo. Jen občas a nikdo nevěděl, proč ne při každém dešti.

Bára hodila na peřiny starou deku, aby je při zametání nezaprášila, a popadla smeták, který tu měla mamka připravený už tři měsíce, protože už tak dlouho se chystala na půdě provést jarní úklid. Jenže teď nebude muset, protože Bára to udělá za ni. Jen si nejdřív přestěhuje svoje věci.

Bára seběhla dolů do prádelny pro velký koš na prádlo a uháněla k sobě do pokoje. Naházela do koše různé oblečení a utíkala s ním na půdu. Když se vracela pro zbytek a pro svůj skicář, zjistila, že Marcela už se nastěhovala. Seděla na posteli a její zavazadla zabírala skoro všechno volné místo na podlaze.

Marcela bulila a utírala si nos zmačkaným kapesníkem. Když uviděla Báru, ani se to nenamáhalo zakrýt. Na prázdniny u nich už očividně měla svůj názor.

Bára si uvědomila, že moc nechybí a bylo by jí sestřenky líto. Ale hned se vzpamatovala. Marcela jí bez jediného slova ukradla pokoj a ona ji snad ještě bude utěšovat!

„Já ti hned uvolním dvě zásuvky,“ oznámila. „Chceš radši ve skříní nebo v prádelníku? U prádelníku se líp otvírají, ale u skříně jsou větší.“

Marcela založila ruce na prsou.

„Nemusíš se namáhat,“ řekla a potáhla nosem. „Já půjdu bydlet k jedné kámošce. Čekám jenom, až zavolá.“

Báře ta nafoukaná odpověď skoro vyrazila řeč. Tak ona bez sebe-menší odmluvy vyklízí svůj vlastní pokoj, aby madam měla pohodlí, a ona jí řekne, že se nemusí namáhat!

Bára se nadechla a odpověděla úplně klidně:

„To je mi fuk. Já bych se na půdu stěhovala stejně, i kdybys tu nebyla. Je tam víc místa a taky klid od kluků.“

Z chodby se ozval rámus, který Bářina slova naprosto stvrzoval. Do pokoje vrazil Standa. Sice měl přísně nakázáno klepat, a také to připomínalo výrazné upozornění na dveřích, ale Bára ten nedostatek tentokrát přešla, protože v tomto pokoji momentálně už nebydlela. Ať si Marcela udělá svoje vlastní pravidla. Jestli to zvládne. Hned za Standou se přihnal Ivošek. V ruce držel plastický meč a na hlavě měl rohatou vikingskou helmu.

„My budeme bydlet na zahradě ve stanu!“ hulákal Standa a švihal Báře před nosem dřevěným mečem. „Tatka nám ho postaví!“

Kluci hopsali jako míče a hulákali jako indiáni.

„Tak mu s tím běžte pomoci,“ navrhla Bára, „protože až to na vás v noci spadne, aspoň budete vědět, jak to zase postavit.“

Celé rodině bylo známo, že žádný stan, který postavil jejich tatka, nestál ani den. Ale Ivošek to zřejmě nevěděl a Standa už to asi zapomněl.

„A kvůli blbému stanu nemusíte rvát jak na lesy,“ doporučila klukům Bára.

„Když budu já spát ve stanu, tak ty můžeš bydlet v mém pokoji,“ navrhl Báře velkoryse Standa. Ale tvářil se při tom, jako že má něco za lubem.

Bára se zasmála.

„Aby ti měl kdo krmit zvířata, vid? Děkuju pěkně, já budu radši na půdě s myšma. Ty se o sebe staraj samy. A nesmrděj tak jako ten tvůj králík. Kdy jsi mu naposledy změnil podestýlku?“

Standa pochopil, že si sám na sebe nastražil pastičku, a s indiánským rykem vyběhl ze dveří. Ivoš v těsném závěsu.

Bára se po očku koukla po Marcelle. O těch myších to řekla schválně, aby udělala na Marcelu dojem. A udělala. Marcela se zhnuseně otrásla.

„Tak já jdu,“ oznámila Bára a zvedla plný prádelní koš. „Nebude ti doufám vadit,“ obrátila se ještě nonšalantně na vetřelkyni, „teda ještě než se jako odstěhuješ k té své kámošce... když si sem občas pro něco přijdu.“

„Jako doma,“ odpověděla Marcela lhostejně a už se na Báru nepodívala. Ťukala něco do mobilu.

Pátá

Já! Mééé!

Bára strávila na půdě skoro celé dopoledne a docela ji to bavilo. Ale-
sponž měla co dělat a zapomněla, na kolik lidí má vztek. Postel si
udělala na staré matraci, když ji předem vyprášila na trávníku, a kolem
dokola rozvěsila na hřebíky v trámech vzorované záclony a závěsy. Byla
z toho taková docela zajímavá postel s nebesy. Na rezavý stojan na květi-
náče nalepila všechny barevné svíčky ze své sbírky a měla skvělý svícen.
Chyběl noční stolek, ale v hromadě krabic se našel docela zachovalý le-
penkový kufr. Bára ještě umyla střešní okénko, a jak prokouklo, vpadl
dovnitř pruh sluníčka.

K oknu si Bára postavila staříčkový malířský stojan. Chyběla mu sice
spodní část třetí nohy, ale tento nedostatek Bára hbitě vyřešila obráceným
květináčem. Když se ten květník snažila vyprostit z hromady harampádí
v koutě, objevila něco úžasného. Učiněný poklad! Bylo to staré zrcadlo
v dřevěném vyřezávaném rámu, vysoké skoro jako Bára. Věkem bylo už
dost kropenaté, ale ještě zrcadlilo. Bára ho opřela o stěnu naproti stojanu.
To se hodí, protože mamka říká, že umělec si má svůj výtvar vždýcky pro-
hlédnout v zrcadle. Bára ještě objevila vyřezávané kukačky s legračními
šiškami místo závaží a pověsila je na hřebík na trám. Napadlo ji, že když
zatluče do trámů víc hřebíků, může si tam umístit další kuriozity. Proza-
tím pověsila malířskou paletu a svazek sušené levandule, který ještě voněl.

Na půdě to začalo vypadat praštěně a obydleně. Když ale Bára zjistila, že má rukávy bílého trička ucourané do černa, rozhodla se pro důkladnější úklid. Tak se zabrala do oprašování, zametání a leštění čisticím na dřevěné podlahy, že ani nezaregistrovala, že na půdu přišla Marcela. Když si Bára všimla, že její sestřenice stojí přímo pod okénkem v kolmém proudu světla, leknutím nadskočila a upustila prachovku.

„Co tady děláš?“ vykoktala rozzlobeně.

„Tvoje mamka mě poslala, abych tě zavolala k obědu,“ odpověděla klidně Marcela.

Bára si pomyslela, že to je teda novinka, že Marcela je ochotná dělat poslíčka. Obvykle nedělala ani to, co jí nakázala její vlastní mamka. Báře bylo jasné, že Marcela přišla proto, že je zvědavá, co Bára na půdě tropí.

„Já myslela, že se stěhuješ k nějaký svý kámošce,“ řekla nesouhlasně.

Marcela se se zájmem rozhlížela.

„Možná zítra.“ Poodhrnula závěs a koukla se na Bářinu postel. Sebrala náhrdelník, který spadl z rohu zrcadla, a pověsila ho zpátky.

„Docela dobrý,“ oznámila.

„Podle tebe to tu zajisté nebude mít STANDARD,“ řekla jedovatě Bára a schválně to slovo zdůraznila. „Ale pro mě to bude super.“

Marcela neodpověděla a koukla se škvírou ve vikýři. Byl provizorně zatlučený prkny, protože okno bylo rozbité.

„Teta říkala, že máš jít hned,“ poručila a odešla.

Bára se rychle převlékla do čistého trička a došla si do koupelny umýt ruce. Nevýhoda byla, že na půdě nebyla voda ani proud. Pokud jde o elektřinu, může si natáhnout prodlužovačku ze zásuvky o patro níž, ale s vodou to bude horší. Nejspíš se bude muset spokojit se džbánem a umyvadlem jako v pravěku.

Oběd se podával v obýváku, protože ke kuchyňskému stolu by se všichni nevešli. Mamka upekla francouzské brambory a připravila mísu salátu se smetanovým dresinkem. Bára se posadila a nechala si od mamky naložit plný talíř. Francouzské brambory by mohla klidně jíst dvakrát týdně.

Zatímco se Bára cpala, a také si to po úklidu na půdě zasloužila, Marcela do jídla sotva dloubla. Bára se tím nevzrušovala, protože ji to vůbec nepřekvapovalo. Marcela jedla různé kraviny jako například syrové ryby, tedy sushi, a hospodyně u nich vařila jen snídani, protože

ostatní jídlo nechala teta doručovat z francouzské restaurace. A to skutečně nebyly staré dobré francouzské brambory se smaženou cibulkou.

Báru překvapilo úplně něco jiného. Nebo spíš rovnou šokovalo. Její mamka se totiž Marcelle úplně nepochopitelně vemlouvala.

„Tak to, Marcelko, aspoň zkus,“ prosila jí a přisunula jí mísu se salátem. Marcela se zatvářila, jako by jí mamka nabídla smažené housenky. Mamka jako by to neviděla. Navrhla Marcelle, ať jí sepiše seznam všech jídel, která ráda jí, aby se mamka napříště „orientovala“. Tak to mamka vážně řekla. Bára si pomyslela, že tímhle docílí nanejvýš toho, že přes prázdniny zbankrotují. Rychle dojedla a nepožádala o dovolu odejít od stolu. To se u nich muselo. Nikdo nesměl zmizet dřív, než ostatní položili příbory. Tentokrát se však mamka tak rmoutila nad tím, že Marcela se tváří jak hromádka neštěstí, že to Báře prošlo. Rychle se zvedla a položila špinavý talíř do dřezu. Jenže nebyla ani u dveří, když zaslechla:

„Marcelko, já vím, že to pro tebe není lehké, ale jestli ti to můžeme nějak zpříjemnit, musíš nám povědět jak. Nemusí to být hned, ale určitě na něco přijdeš.“

„To je dobrý, teto,“ odpověděla blahosklonně Marcela. Jako by Bářina mamka byla malé dítě, na které se musí mluvit pomalu a zřetelně.

A pak stejně znuděně a blahosklonně dodala:

„Jedině možná... Nemohla bych bydlet na půdě místo u Baruny? Je tam víc místa a taky klid.“

Bára zůstala stát jako solný sloup. Je tohle vůbec možné? Tohle nemůže být pravda!

Mamka o Bářině uklízacím projektu zatím nevěděla, a tak Marcelle ten nápad honem rozmlouvala a vysvětlovala jí, že na půdě se deset let nesmejčilo a jediný, kdo tam chodí častěji než pro vánoční ozdoby, je sousedovic micka na myši. A Marcela opáčila, že to je omyl a ať se tam teta zajde podívat. Mamka se na Marcelu zařadila naprosto nechápavě, ale to už stála u stolu Bára.

„Aby bylo jasno!“ prohlásila. „Na půdě bydlím JÁ! JÁ jsem si to pomyslela první a JÁ jsem si to tam uklidila. Půda je MOJE a basta fidli!“

A s těmi slovy oddupala z kuchyně a zastavila se až nahore na půdě.

To by se někomu akorát hodilo!

Šestá

Na čí straně je mamka

Neuběhlo ani deset minut a na schodech na půdu se ozývaly kroky a hlasy.

Otevřely se dveře a vešla mamka. A za ní Marcela.

Bára vstala z postele, udělala obličej jako buldok před kousnutím a čekala. Byla připravená o půdu bojovat do posledního dechu. O každou píd' půdy.

Mamka se prošla kolem dokola, sem tam přejela prstem po oprášeném trámu nebo po rámu okna.

„Teda Báro,“ kroutila hlavou, „kdybych ti to poručila, tak se nedočkám.“

A Marcela řekla:

„Vidíš, Marcelko, sotva jsi přišla a jaký máš na Báru dobrý vliv.“

Bára zírala na svoji mamku a spalovala ji očima tak usilovně, že ani nepostřehla, jestli na to Marcela něco odpověděla. Proč jí musí mamka tak nadbíhat! A navíc na Bářin úkor!

Bára cítila, že jí začíná být zase do breku, ale ovládla se. Před Marcelou brečet nebude.

„Já jsem jen myslela,“ řekla Marcela tím svým líným rozmazleným tónem, „že tady bych nikomu nepřekážela.“

„Ale Marcelko, ty a Ivošek nám přece nepřekážíte,“ ujišťovala ji mamka.

Marcela hodila bradou k Báře.

„Jí překážím,“ žalovala. „Ať se teda nastěhuje zpátky do toho svého kamrlíku a já budu tady.“

„V naprosto žádném případě,“ odsekla Bára. „Já jsem tady doma a budu tady já! Ty se stejně stěhuješ ke kámošce, tak ti to na tu chvíli nestojí za to! A můj pokoj není žádný kamrlík!“

Marcela otočila hlavu a neodpověděla.

Mamka se na Báru nesouhlasně koukla a vykročila ke dveřím. Bára myslela, že mamka řekne, ať si to s Marcelou mezi sebou vyřeší samy, že je jí jedno, kdo kde bude spát, jen když nebudou hádanice, ale mamka zavolala přes rameno:

„Báro, prosím tě, pojď se mnou na slovíčko do atášku.“

Bára věnovala Marcele výmluvný pohled a šla. Věděla, že ji nepřesvědčí, protože to nejde, když jí to dělá naschvál. Ale s mamkou by mohla být rozumná řeč. Možná. Mamka bohužel bývala odjakživa přísnější na ni než na Marcelu. Vymlouvala se, že to tak musí být, protože výchovné požadavky může rodič mít jen na svoje děti a na žádné jiné. Teta Sylva to dělala přesně obráceně. Snažila se vychovávat všechny ostatní lidi, jen Marcelu ne.

Když Bára přišla do mamčiny kreslírny, viděla, že mamka našla kresby, které včera tak zoufale hledala. To byla dobrá zpráva.

Mamka si všimla, že Bára kouká na obrázky, a oznámila: „Musím je předělávat. Tedy půlku. Mají být na šířku.“

Bára přikývla. Obvykle byly všechny obrázky v dětských knížkách na výšku, ale čas od času se vyskytla neočekávaná výjimka. Mamka někdy kreslila i přes noc a druhý den ráno spala, takže Bára musela vypravít Standu do školy. Ale právě začínaly prázdniny a na nástěnce v mamčině atášku bylo přišpendlené její i Standovo vysvědčení. Jedno s vyznamenáním, její. Bára se rozhodla, že má nárok něco chtít.

„Mami,“ řekla neústupně, „proč nemůžu být na půdě já? Marcela tady stejně nechce být. Domlouvá si bydlení u nějaký kámošky.“

Mamka zvedla krabičku s barvami a foukla na ni, aby ji oprášila.

„Nesmysl,“ zavrtěla hlavou. „Slíbila jsem tetě Sylvě, že Marcela i Ivoš budou tady. O žádném bydlení u kamarádky nebyla řeč a ani bych ji nepustila. Jsem za ni přece zodpovědná.“

„Fajn, já jí to vyřídím,“ odsekla jedovatě Bára.

Mamka si povzdechla.

„Báro, prosím tě. Měj rozum.“

„Proč já?“ naježila se Bára. „Proč ho nemají teta Sylva a strejda Alda? Proč musí jet do Brazílie a hodit nám je na krk? Celý rok se těším, že někam pojedeme, a teď budeme doma jako sardinky! Kdybych to věděla, nemusela jsem se celý rok učit jako blbeček!“

Mamka si znovu povzdechla.

„Tak to není. Je to mnohem složitější. Strejda Alda a teta Sylva měli něco jako krizi, takovou manželskou. Ale snaží se to překonat a smířit se. Proto spolu odjeli do Jižní Ameriky jen oni dva. Pro Marcelu a pro Ivoška je lepší, když to na chvíli vydrží u nás, než kdyby se strejda s touto rozvedli. Co myslíš?“

Bára pokrčila rameny.

„Mně je to fuk.“

„Tomu nevěřím,“ odpověděla mamka. „To jenom tak říkáš, protože tak bezcitná nejsi. To bys přece Marcele a Ivoškovi nepřála.“

„Jenže mami,“ zaútočila Bára, „proč nemůžeš být jednoduše na mojí straně? Ta půda byl můj nápad a já se tam celé dopoledne dřela, protože to tam vypadalo jako na smetáku. To, že se teta se strejdou chtěli náhodou rozvádět, s tím vůbec nesouvisí!“

Báře sice proběhlo hlavou, že kdyby se rozvedli, byl by to pěkný průšvih, ale hned ji napadlo, že podle toho, co říká mamka, se nerozvádějí. Tak se tím nemusí zabývat.

„Já jsem na tvé straně,“ řekla mamka. „A proto ti udělám nabídku. V druhé polovině srpna budu mít výstavu v knihovně v Dejvicích. To je dobře načasované, protože děti budou dohánět povinnou četbu, bude tam provoz. Bude to prodejní výstava, povolení od města už mám. No a já jsem myslela, že by ses na ní mohla podílet.“

„Jak, podílet?“ nechápala Bára. To, že mamce pomáhala před výstavou obrázky rozvěšovat, bylo už dávno samozřejmé.

„Přidám k té výstavě dva nebo tři tvoje,“ nabízela mamka. „Ale ne jen tak nějaké, musí být opravdu dobré. Tvoje nejlepší. Když se prodají, můžeš si peníze nechat. Nebude to víc než několik set korun, ale aspoň něco.“

Bára se zamyslela. To by nebylo špatné. A nejen kvůli těm prašulím. Kdyby na té výstavě mezi mamčinými obrázky visely její vlastní, bylo by to parádní. Bára by na to byla hrozně pyšná.

„Já si to rozmyslím,“ přikývla Bára.

Mamka zakroutila hlavou.

„Rozmysli si, Mařenko. Ale hned a tady. Moje nabídka platí jen teď. Jakmile vyšoupeš Marcelu z půdy, platit přestává.“

„To je drsný vydírání,“ vyjekla Bára.

„Není to vůbec žádné vydírání,“ odpověděla klidně mamka, „není to ani poroučení. Je to jenom nabídka. Férová.“

„Tak se z tý Marcely zblázněte,“ odsekla Bára. „Já se z tý půdy odstěhuju, ale jenom proto, že jste se všichni pomátli!“

Bára odpochozovala se slzavýma očima do svého pokoje. Když tam přišla, viděla, že už tam není Marcelin kufr a ani jedna taška.

Marcela zřejmě považovala za hotovou věc, že na čerstvě vysmejčnou půdu se nasune Její Veličenstvo.

Sedmá

Může za to teta Sylva

Když byla Bára zpátky u sebe v pokoji, kupodivu se uklidnila docela rychle. Nebude sice moct být na půdě, jak se těšila, ale pořád je na tom líp, než původně myslela, protože nebude muset bydlet v pokoji u brášky Standy. Standův pokojík byl sice trochu větší, ale jen proto, že neměl příjemný čtvercový tvar jako její, nýbrž jako dlouhá nudle se zkoseným stropem a mrňavým oknem. Původně se totiž jednalo o komoru na ukládání věcí, a ne pokoj na obývání. Další problém byl, že Standa sice zbožňoval zvířata a pořád nosil domů nějaké hlodavce a ještěrky, ale neuměl se o ně dobře starat. V jeho pokoji to páchlo jako v opičím pavilonu v zoo. Nejhorší to bylo tenkrát, když si Standa potají přinesl domů slepici a nikomu to neřekl. Přečovával ji v krabici tak dlouho, dokud ji neprozradilo jednak kdákání a také příšerný zápach, protože Standa do krabice radši jen přisypával piliny, než by ji pořádně vyčistil.

Standa byl na svůj pokoj zvyklý a na svoje smradlavá zvířátka nedal dopustit, ale Bára byla ráda, že tam nemusí spát.

Šla si na půdu pro svoje věci. Marcela tam nebyla. Měla naštěstí dost rozumu, aby počkala, až Bára doopravdy vyklidí pole, než se začne zařizovat po svém. Bára si posbírала peřiny a byla natolik velkorysá, že Marcele přenechala závěsy kolem postele. Také malířský stojan, proto-

že se s ním nechtěla tahat po schodech. Ale barevné svíčky si vzala zpátky a také velký čínský lampion, který pověsila na nejvyšší trám.

Bára se nemohla dočkat, až se pustí do obrázků, které půjdou na mamčinu výstavu. Tedy když se jí povedou a mamka je bude chtít. Právě přemýšlela, jestli má namalovat něco, co už se jí osvědčilo, nebo něco úplně nového, když se ozvalo zatukání na dveře.

Byl to taťka. Řekl, že s kluky není k vydržení a že je bere na koupaliště. Nechtělo by se Báře jet s nimi?

„A co Marcela?“ zeptala se Bára.

Taťka pokrčil rameny.

„Madam princezna říkála, že ráčí sedět na zahradě a lakovat si nehty.“

Bára se potěšeně uchichtla. Alespoň někdo není z Marcely celý na větvi. Ale ta radost ji hned přešla, protože taťka řekl: „Cestou zpátky se zastavíme u nich doma a posbíráme ještě věci, co se strejdovi nevešly do auta.“

Takže stěhovací služba!

„Ne, díky, tati, já mám děsnou řůru práce,“ řekla Bára a zavřela za ním dveře.

Chvilí uklízela na svém stole. Jakmile ji kouslo svědomí, že taťkovi nepomohla, když ji o to nepřímou žádal, a koukla se z okna, auto už bylo pryč. Takže už asi s těmi dvěma šílenci odjel a nemá nikoho, kdo by s nimi na koupálku chvíli blbnul nebo na ně alespoň dohlížel, aby si mohl minutku číst. Bára věděla, že její taťka si prázdniny zaslouží stejně jako všechny děti, které celý školní rok učil, a možná ještě víc. Když si všimla, že na trávníku leží stan ještě sbalený, rozhodla se, že ho půjde postavit, aby měl taťka alespoň překvápko, až se vrátí domů. Nikdy sice stan nestavěla, ale doufala, že tam v některé kapsičce bude návod. Tak by to snad mohla zvládnout.

Návod se našel stočený a zastrčený v jedné podpěrné tyčce, ale vyznat se v něm byla jiná věc. Že byl napsaný jen anglicky a německy, dost vadilo, ale naštěstí tam byly i obrázky. Bára začala tím, že narovnala všechny díly do řady, aby si byla jistá, že je sada kompletní. Nebylo to vůbec snadné. Stan byl nepořádně zmotaný a jednotlivé části všelijak zpřeházené a zastrkané do sebe, takže Bára například zjistila, že už čtvrt hodiny pátrá po díle, který ve skutečnosti leží přímo před ní, protože dvě tyčky už byly spojené.

Zatímco si lámala hlavu nad stanovým rébusem, Marcela seděla na houpačce, lakovala si nehty a občas se po Báře lhostejně koukla. Bára věděla, že Marcelu ani nenapadne, aby vstala a šla jí něco podržet nebo

podávat kolíky. Marcela byla sama natolik nezávislá, že se nikomu do ničeho nepletla. To Bára dobře poznala předloni na táboře, když spadla na výletě do potoka a její sestřenku ani nenapadlo, aby jí nabídla na převléknutí mikinu, co měla uvázanou kolem pasu. Díkybohu tam byly ještě jiné holky a naštěstí normální.

Když Bára dostavěla stan, ležela už rosa. Mamka vařila večeři a občas se koukla z okna, jak to jde. Bára už měla stanu plné zuby a jednu chvíli, když se jí potřetí zborčil, by na něj nejradši skočila a zadupala ho do trávniku, ale nakonec, po další půlhodině snahy, stan stál a držel. Bára šla za mamkou do kuchyně a dopodrobna jí vylíčila, jak se staví stan a že je to práce pro statečné a vytrvalé. Mamka zadělávala na koláč a se zájmem poslouchala. Bára doufala, že jí třeba pak prozradí víc o tom, proč se teta Sylva se strejdou Aldou chtěli rozvádět, ale než se stihla zeptat, do kuchyně vlítli s řevem Ivoš se Standou.

Zdálo se, že odpoledne u bazénu je nijak neunavilo. Taťka vypadal hůř, a když mu mamka nabídla přírodní řízek s hranolky a domácí tatarskou omáčkou, prohlásil, že si by si radši dal frtana.

„Ivoš se topil!“ oznamoval pyšně Standa, „ale jeden pán ho vytáhl!“

„Jo?“ pochybovala Bára. „A nevymyslel sis to?“

„Ne!“ horlivě vrtěl hlavou Standa a uhodil se v prsa: „Na mou duši!“

Bára se koukla na taťku. Jeho zdrchaný výraz Standovo dušování spíš dotvrzoval. Mamka stála s naběračkou v ruce a zjevně nevěděla, co si má myslet.

„Já myslím,“ prohlásil Ivošek, „že když už je mi šest, budu umět plavat. Ale ono mi to nešlo a pak mi začala týct voda do krku.“

„Panebože,“ spráskla ruce mamka. „Já snad...“

Koukla se na taťku. Taťka teď vypadal naprosto zdrceně. Mamka se začala vyptávat, jak se to přesně stalo, a Standa jí to ochotně vylíčil. Ten pán si všiml, že to vedle něj nějak bublá. Tak tam šmátnul a vytáhl Ivoše.

Čím víc se Standa vžíval do líčení, jak pán táhl Ivoše z vody a Ivoš ho při tom kopl do břicha, tím zničeněji taťka vypadal. Mamka se jen nadechovala a už to vypadalo, že se bude zlobit. Bára nakonec Standu štípla, aby toho nechal. Standa to samozřejmě nepochopil a rozhořčeně se po ní podíval, ale Bára hbitě sáhla do kapsy a strčila mu žvýkačku. Žvejky na Standu zabíraly skoro vždycky.

Bára se obrátila na mamku, s nadějí, že ji třeba ještě zabrzdí, než spustí, že se na nikoho nemůže spolehnout, a ze všeho nejmní na taťku samotného:

„Za to může taky teta Sylva. Oni měli tenhle rok na jaře od školy kurzy plavání, jenže ona ho nepřihlásila. Říkala, že v Podolí je žloutenka.“

Sotva to Bára řekla, měla dojem, že zrovna tohle říkat neměla. A také že ne. Ode dveří do kuchyně se totiž dotčeně ozvalo:

„Za co že může moje mamka?“

Osmá

Pizza Prontissimo

Marcela odmítla večeret cokoliv jiného než kelímek zmrzliny a kluci nesměli spát ve stanu. Mamka prohlásila, že se nejdřív musí vzpamatovat z toho, co se dělo dneska odpoledne, a že kluci půjdou spát pěkně do pokoje, aby je měla pod dozorem. Když kluci zjistili, že Marcela bude nocovat na půdě, škemrali, aby tam směli spát s ní na matracích a ve spacácích místo ve stanu. Ivošovi už by to mamka málem dovolila, ale Marcela lstivě prohlásila, že kdyby se v noci probudil, mohl by být dezorientovaný a nevěděl by, kam jít na záchod, a při tom by mohl spadnout ze schodů. Když to Ivošek slyšel, obrátil se na Marcelu a řekl jí, že je stoletá smradlavá ponožka. Bára vyprskla smíchy, ale Marcela to vzala naprosto v klidu, jako by podobné výroky slychala několikrát denně.

Tím byl ale Ivošův osud zpečetěn. Musel jít spát do Standova pokoje. Byl hned vedle ložnice rodičů, takže se tam nedalo vyvádět ani dlouho do noci povídat a hihňat se.

Bára moudře počkala, až bude v koupelně prázdná, bleskurychle se vysprchovala a vyčistila si zuby. Pak musela chvilku počkat za dveřmi, protože kluci honili po chodbě králíka. Bára už dneska neměla náladu je vychovávat. Chtěla mít zbytek večera jen pro sebe.

Když se jí podařilo nepozorovaně proklouznout z koupelny k sobě, zamkla dveře a otevřela si okno. Její pokojík měl mrňavý balkon. Vešla

se tam jen zahradní židle a fikus, co stával přes zimu v obýváku a přes léto potřeboval čerstvý vzduch. Na Vánoce si Bára dávala na balkon malý rozsvícený smrček. Když byl zasněžený, vypadal moc hezky.

Bára si sedla na balkon a dýchala večerní vzduch. Byla v něm nějaká vůně. Určitě to byla květinová, ale Bára si nebyla přesně jistá jaká. Byla to lipovopivoňková ranně prázdninová všehovůně.

Tohle večerní posezení se skoro vždycky podařilo, protože Standa už spal ve své posteli a rodiče u televize. Bára si užívala klidu a představovala si všechno, co ji napadalo, třeba že na zahradě přistává létající talíř a z něj hopkají mrňaví mimozemšťani a trhají plevel, takže už to zítra nebude muset dělat, a nebo třeba že místo dvou bříz jsou u branky palmy a za nimi písečná pláž. Byly to samozřejmě nesmysly. Ale dobře se po nich spalo.

Dnes fantazie bez hranic nějak nefungovala. Úplně se zasekla na problému sestřenice Marcela. Bára přemýšlela, co bude příštích sedm týdnů dělat. Jestli se mamka bude pořád chovat jako dneska, jediné řešení bude asi útek z domova. Cha cha. Bára koukala do soumraku a říkala si, že horší noční můra už ji postihnout nemohla. A že její mamka je pěkný zbabělec, když si tohle od tety nechá líbit. Teta Sylva například nikdy nebrala nikam Standu, protože ho nezvládala. Standa byl jediný člověk v celé rodině, který si z tety nedělal naprosto nic. A tak měla vždycky na všechny akce oba kluky mamka, aby si chudák Standa nevšiml, že teta v duchu ječí hrůzou, jen ho spatří.

Bára si povzdechla, strčila si do uší sluchátka od iPodu a pustila si Čarodějova učně. Ten to měl ve mlýně na blatech alespoň ještě horší než ona!

Vtom dopadlo na chodník před domem světlo a skříply domovní dveře. Bára se naklonila přes zábradlí. Nepochybovala o tom, že zahlédne Standu s Ivošem, jak se potají kradou ke stanu, aby se tam nastěhovali i přes mamčin výslovný zákaz. Ke svému velkému překvapení zahlédla, jak se po chodníčku plíží Marcela a míří rovnou k vrátkům. Ale kam chce jít v noční košili? Bára se přikrčila, kdyby se Marcela náhodou otočila, tak aby byla menší šance, že si jí na balkoně všimne.

Marcela došla k vrátkům, vykoukla na ulici a zůstala tam stát. Drbala se na rameně a očividně na něco čekala. Ale na co? Nebo snad na koho? Bára si skoro přikryla pusou dlaní. Teda! Možná má Marcela kluka! A nechce to říct její mamce, tak se s ním teď bude každý večer scházet u vrátek!

Bára se příkrčila ještě víc. Kéž by to tak bylo! Ať má Marcela s mamkou problémy, alespoň kolem ní nebudou všichni skákat jako kolem malovaného božstva! Bára čekala ještě netrpělivěji než sestřenice dole. Ta alespoň mohla přecházet sem a tam, naklánět se přes vrátka a vyhlížet do ulice. Bára mohla jen nenápadně přešlapovat, aby se na balkoně neprozradila.

Najednou zastavilo u vrátek auto. Nejprve mu byla vidět jen zadní světla, protože zajelo moc daleko. Když couvlo, Bára uviděla, že má na střeše neon. Svítilo na něm – *Pizza Prontissimo*.

Marcela obdržela velkou placatou krabicí, podala někomu přes vrátka peníze a Bára ještě zaslechla, jak dotyčný děkuje. Potom se Marcela s krabicí na dlani rozběhla zpátky k domu.

Ve večerním vzduchu teď nevoněl jen heřmánek a lipový květ. Voněla v něm také salámová pizza.

Děsně vlezle moc!

Devátá

Free People

Druhý den ráno lilo jako z konve. Déšť ševalil a na obloze se rozlezl šedivý škraloup. Deštivé prázdninové dny mohly být i příjemné, ale to by v domě nesměli bydlet dva střelení malí kluci, kteří byli úplně hotoví z toho, že si nemůžou hrát ve stanu.

„Nedá se nic dělat,“ prohlásila mamka, „musíme se s nimi vystřídat.“

Bára šla na řadu první. Alespoň to bude mít za sebou a zbytek dne si může dělat, co bude chtít. Nabídla Člověče, nezlob se, ale oba pánové nad ním ohrnuli nos. Standa navrhl žravou dámu, ale Bára připomněla, že ta se nehraje ve třech. Standa prohlásil, že tedy bude hrát s Ivošem. Ivoš proti tomu nic neměl, a tak se do toho dali. Problém byl v tom, že žádný z kluků nebyl schopný dodržovat pravidla hry. Pořád si vymýšleli výjimky a vylepšení, až si nakonec každý hrál, jak ho napadlo. A byly z toho samozřejmě hádky. Bára šla za mamkou a zeptala se jí, jestli by jim nemohla pustit televizi. Mamka odpověděla, že ani náhodou. Čučet na telku můžou, až bude zase každý sám.

„Mami, vždyť prší,“ přemlouvala ji Bára.

Mamka trvala na svém. Ať si kluci hrají, nebo dělají něco užitečného.

Když Bára klukům oznámila, že televize se nekoná, Ivoš se zeptal, jestli by tedy nemohl jít radši domů. Bára řekla, že to bohužel nejde, protože by tam byl úplně sám. Ivoš prohlásil, že ani náhodou, protože je tam